
El Cul del Pou | | Actualitzat el 02/06/2016 a les 09:00

Qui no coneix... Josep Alabern. Abasta, saneja i distribueix les nostres aigües, i n'és l'autèntic senyor

PEL SENYOR RAMON

Â

Normal

0

21

false

false

false

ES

X-NONE

X-NONE


```
/* Style Definitions */  
table.MsoNormalTable  
{mso-style-name:"Tabla normal";  
mso-tstyle-rowband-size:0;  
mso-tstyle-colband-size:0;  
mso-style-noshow:yes;  
mso-style-priority:99;  
mso-style-qformat:yes;  
mso-style-parent:"";  
mso-padding-alt:0cm 5.4pt 0cm 5.4pt;  
mso-para-margin:0cm;  
mso-para-margin-bottom:.0001pt;  
mso-pagination:widow-orphan;  
font-size:11.0pt;  
font-family:"Cambria", "serif";  
mso-ascii-font-family:Cambria;  
mso-ascii-theme-font:minor-latin;  
mso-hansi-font-family:Cambria;  
mso-hansi-theme-font:minor-latin;}
```

IL-LUSTRACIÓ: Maria Picassó

D'entre la gent coneguda a Manresa destaca, per caràcter, constància i còrpora en Josep Alabern i

Valentí, que el proper juliol ha de complir 75 anys. Un trajecte llarg i ara també reconegut: en tres mesos l'hem escoltat com a pregoner de les Festes de la Llum, com a manresà més manresà al Pou de la gallina i, encara, com a premi Memorial Companys en reconeixement a la seva acció social en favor de les classes populars mitjançant... l'aigua! L'aigua, sí, que ell ha defensat sempre i davant qui sigui com un servei públic innegociable. Fins al punt que mai no se n'ha comprat una ampolla! Enginyer des del 66, ben bé que podria passar per hereu directe d'en Guillem Catà. No el recordeu anant a treballar cada dia, fent i desfent el Passeig fins a la Plana de l'Om? Es desplaça parsimoniós i un punt solemne, amb el ritme que imposa l'edat i el consum regular de toscans. És el director-gerent d'Aigües de Manresa des que l'empresa municipal es constituí l'any 81 --i ell ja hi era, com a director tècnic des del 69: on trobaríeu avui mig segle de fidelitat! I és també el secretari de la Junta de la Sèquia, amb la confiança plena de tots els regants, que hi veuen el fill del siquiaire que va ser son pare... Però l'Alabern ha estat i és moltes coses més! Per això fa un horari llarg, farcit de converses i silencis, trenant enginyeria i filosofia, rumiant no pas la següent jugada sinó dotze de més endavant, que per això ha tingut sempre flaca pels escacs! En fi, l'Alabern atén gent i feina, una cosa darrere l'altra, fins que llustreja o ja és fosc, que no veu mai l'hora de plegar. Ni el dia! Mentre pugui ser útil, s'ha proposat romandre en actiu. Amb idees per al museu de la Tècnica, per al parc de la Sèquia o per a qualsevol tema que li pugui interessar. O no acaba de dur fins a Manresa la seu nacional del Consorci per a la gestió d'Aigües de Catalunya? La CONGIAC, una entitat pública de caràcter local que agrupa diversos ajuntaments a través de les seves empreses municipals, és ben bé el reflex de l'obra alaberniana! Deixem-li corda mentre en tingui, doncs, i discretament rumiem si no convindria immortalitzar-lo a les portes de Manresa, coronant aquella font suara seca i que reclama, de temps immemorial, un bon doll d'aigua i una escultura de les seves dimensions. En acabat, seria oportú que ho decretés el municipal govern: ja no es diria mai més la font de Neptú, seria la font de l'Alabern.